

Voorzitter,

D66 is een partij die gelooft in mensen, die mensen in staat wil stellen zich te ontwikkelen, eigen verantwoordelijkheid te nemen, te blijven groeien ...ook in tijden van crisis.

Voor ons ligt de begroting 2012. Deze begroting komt, net zoals de vorige, in crisistijd. Ten opzichte van vorig jaar is veel duidelijk geworden, maar ook heel veel nog niet. De regering schuift veel van haar problemen af op de gemeenten. Wij hebben besloten rijksbezuinigingen een op een door te laten werken op het lokale uitgavenpatroon. Dat gaat pijn doen. Het zal vaak strijdig zijn met wat wij zouden willen met de maatschappij. De verleiding is dan ook groot het rijksbeleid lokaal te corrigeren. Echter, los van het feit dat je dat als gemeente maar kort kunt volhouden, is het ook fout. Het is goed en verstandig te laten zien waar het kortzichtige beleid van dit kabinet toe leidt.

Wij willen onze complimenten geven aan *onze wethouder, het college en de ambtenaren*. Er zit veel werk in deze begroting die duidelijker is dan ooit. Hij is beknopter, maar ook beter doordat op veel meer terreinen concrete doelen worden gesteld. We hebben er alle vertrouwen in dat deze ontwikkeling in de komende jaren zal worden doorgezet. Het college stelt zich met deze begroting transparant en controleerbaar op, waardoor de raad een instrument in handen krijgt waarmee verantwoorde keuzes kunnen worden gemaakt. Hierbij maak ik één uitzondering: wat betreft het aanscherpen van de doelen ten aanzien van veiligheid is er voor onze nieuwe, wellicht vrouwelijke?, burgemeester, nog veel te doen.

We hebben aan het begin van deze collegeperiode de keuze gemaakt pas op de plaats te maken. We maken projecten, zoals het gemeentehuis, jawel duurzaam, op tijd en binnen budget, af, om ons vervolgens even te bezinnen op nieuwe projecten. Dit is geen stilstand: ontwikkeling is meer dan bouwen, uitbreiden en fysiek groeien. Niet-doen is iets anders dan niets-doen. Ontwikkeling heeft ook te maken met rust creëren in je dorp, met draagvlak en overleg, met nadenken over de toekomst, samen met de inwoners, ondernemers en het maatschappelijk middenveld, voor hen zitten we hier tenslotte...

De Raad heeft dit jaar een werkgroep Bestuurlijke Vernieuwing ingesteld en een eerste politiek café georganiseerd. Het college heeft dit jaar serieus werk gemaakt van het herstel van de relaties met de burger: de discussie rond de brede scholen is uit het slop getrokken, er is een burgerpanel ingesteld en er zijn 16 wijkwandelingen geweest. Voor de burger levert dat concreet het volgende op: klein ongemak wordt weggenomen, het gevoel dat je als burger serieus genomen wordt maar ook het besef dat er grenzen zijn aan wat mogelijk is: dat ook de gemeente niet een pot met goud heeft gevonden aan het einde van de regenboog... D66 is zeer tevreden over de inspanningen van het college op al deze punten. Er valt te merken dat er een andere wind waait. Er is noodzakelijk herstelwerk verricht en dat betaalt zich op langere termijn uit, ook in financiële zin: want gebrek aan communicatie en overleg kost, door juridische procedures en stagnatie, veel geld.

Maar D66 vindt dat er *nog meer* mogelijk is. Veel mensen voelen zich betrokken bij hun eigen leefomgeving en willen dat ook in daden omzetten. We zullen een motie indienen om het college op te roepen mensen hier in te stimuleren.

Een goed voorbeeld zijn de speeltuintjes. Voor veel speeltuintjes geldt dat ze versleten, weinig gebruikt en vooral nauwelijks uitdagend zijn. De gemeente haalt ze daarom weg. Maar er zijn genoeg burgers die zelf de handen uit de mouwen willen steken. En dat geldt bijvoorbeeld ook voor kleinschalig groenonderhoud. Laten we dergelijk initiatief ondersteunen!

Veel van wat we nu in dit dorp aan voorzieningen hebben, zoals de sportverenigingen, is uit particulier initiatief ontstaan. Nu houdt de gemeente die voorzieningen in stand. Zij zijn het cement van de samenleving, we hechten er waarde aan. Maar de gemeente moet steeds scherpere keuzes maken. En die keuzes moeten volgens ons een zekere logica volgen. Op dit moment is dat niet altijd het geval, bijvoorbeeld doordat er in de loop der tijd scheefgroei is ontstaan tussen de verschillende voorzieningen. Onlangs werd in het Leiderdorps Weekblad het sociaal cultureel werk vergeleken met de bibliotheek. Geen gelukkig voorbeeld omdat daar in geldstromen zeker niet het grote verschil tussen zit zoals werd gesuggereerd, maar het aantal mensen dat er gebruik van maakt loopt wel sterk uiteen: van honderden bij het SCW tot tienduizenden bij de bibliotheek. De vraag rijst dan: wat willen we uitgeven per gebruiker?

Echte scheefgroei komen we tegen bij de sportverenigingen. D66 is enorm geschrokken van de afspraken uit het verleden en de enorme verschillen die uit de sportnotitie van begin dit jaar naar voren kwamen. De ene vereniging krijgt geen subsidie maar betaalt wel 7.5 euro pacht per vierkante meter, het terrein van een andere vereniging wordt bijna volledig door de gemeente onderhouden en daar staat dan 30 cent pacht tegenover en dan hebben we het over de binnensport verenigingen nog niet gehad. Met een economische crisis, een gemeente die kritisch moet kijken naar uitgaven en een nieuw sportbeleid in de binnenkort verwachte sportnota is het tijd voor omdenken. Laten we eens buiten de gebaande paden lopen, eens kritisch en creatief zijn, een eerlijker verdeling van de beschikbare gelden nastreven en vooral eens bedenken wat we eigenlijk over hebben per sporter! *Voor D66 is een voetballer evenveel waard als een basketballer*

Leiderdorp heeft een stevig vergrijzende bevolking. De zilveren generatie heeft hier haar plek gevonden. We hebben goede intra- en extramurale zorg, een Woonzorgcombinatie (de Ommedijk) en zelfs het Winkelhof wordt onder toezicht van de jeugd een keer per jaar door onze ouderen onveilig gemaakt..

De jongvolwassenen in Leiderdorp vergeten we eigenlijk een beetje... We hebben eindeloos gebouwd: dure villa's en sociale woningbouw maar wat nou als je tussen de 18 en de 28 bent, werkt, studeert of net klaar bent? Dan is er in dit dorp nauwelijks woonruimte te vinden. Je kunt hier wel 50m2 huren om je meubels op te slaan, maar niet om te wonen. Zoals iemand onlangs zei: "we jagen die groep het dorp uit". Maar de jongvolwassenen hebben we heel hard nodig: zij zijn het die ons hockeyteam coachen en trainen, zij zijn belangrijke consumenten voor de detailhandel, zij stromen straks door naar de talrijke eengezinswoningen in dit dorp, hun kinderen gaan hier straks naar de kinderopvang en naar school. Scholen die alleen kunnen voortbestaan en kwaliteit kunnen leveren als er genoeg leerlingen zijn. En juist dat onderwijs is zo belangrijk voor

de samenleving! Kortom, zij zijn belangrijk voor de evenwichtige bevolkingsopbouw die dit dorp op lange termijn levend houdt.

Veel ruimte om uit te bereiden is er niet meer. Inbreiden is dus waar we naar moeten kijken. Tot op heden is dit ten koste van het ons zo dierbare groen gebeurd. Maar wat als we eens, liefst samen met de bouwsector, die te maken heeft met een stagnerende traditionele woningmarkt, out of the box zouden denken. Wat als we wonen en werken zouden combineren. Een startende jongere heeft geen paleis nodig, maar een studio met een keukentje, eigen sanitair en een slaapkamertje is voor velen al een enorme vooruitgang. D66 ziet de Driemasterlocatie als een locatie bij uitstek voor starterswoningen. En volgens D66 lenen ook bepaalde stukken op de Baanderij zich uitstekend voor wonen in combinatie met bedrijvigheid. We realiseren ons dat dit voorbereiding vergt, dat het tijd nodig heeft, maar ons dorp houdt niet op bij de gemeentegrens. Onze medespelers, regio, provincie en Rijk, zijn op dit gebied aan het bewegen. Als we in de toekomst wat willen zullen we daar nu voorbereidingen voor moeten treffen. D66 zal dan ook een motie indienen waarbij we het college oproepen de mogelijkheden tot vernieuwing en de combinatie van wonen en ondernemen mogelijk te maken.

D66 kijkt met genoeg terug op het afgelopen jaar, en ja er zijn altijd zaken die voor verbetering vatbaar zijn. Maar het gras lijkt altijd groener aan de overkant.

Ik wil graag afsluiten met de volgende anekdote: "Een wandelaar loopt door het bos. Aan het eind van het bos bereikt hij de rivier. Daar zoekt hij een brug of een doorwaadbare plaats om over te steken, maar kan die niet vinden. Na een tijdje zoeken ziet hij een boer en roept hem toe: "weet jij hoe ik aan de andere kant kan komen?" Waarop de boer antwoordt: "daar ben je toch al?"

Ik dank u voor uw aandacht.